

La presidenta

Se suspèn la sessió, i es reprendrà a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Fernando Domínguez Garcia.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, es reprèn la sessió d'aquesta tarda.

Proposició de llei

de declaració d'independència de Catalunya
(debat de totalitat) (tram. 202-00015/09)

El punt setè de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de declaració d'independència de Catalunya. D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Honorable senyora presidenta, senyores i senyors diputats... Compatriotes i conciutadans tots, avui el tema de la independència nacional, agradi o no agradi, ocupa un lloc central en el debat polític a casa nostra. El Grup de Solidaritat som conscients que presentem una llei que no deixarà indiferent ningú. Cap país del món ha deixat d'experimentar una certa sacsejada quan s'ha decidit a ser lliure –gràcies, Alcía, per l'avís. Certament, és un pas que requereix valentia i decisió, a més d'adequar-se perfectament al que estableix la Carta de l'Organització de les Nacions Unides per a casos semblants.

Representar una llei d'aquesta mena és difícil que agradi a tothom, perquè hi ha molts murs aixecats, molts tòpics establerts i molts fets consumats que encara alimenten interessos. Són molts obstacles que hem anat acumulant, començant per la prudència escèptica de l'estigmatitzat de què parlava Jordi Carbonell, o l'immobilisme que ens fa esclaus d'una falsa interpretació del seny, com denunciava Gabriel Alomar.

La tossuda realitat és que hi ha una amplíssima percepció social segons la qual aquest país ha de fer un pensament si vol prosperar. Sense un estat propi no ens en sortirem. És un fenomen que s'ha generalitzat als mitjans, a les enquestes, i fins i tot a la premsa internacional. Explica la gran expectació que està generant aquest debat dins i fora del Parlament. Aquest és

un món en moviment, un món on els pobles es resisteixen a ser fotos descolorides del passat i a renunciar als seus drets. Com diu el gran escriptor irlandès i amic del nostre país Colm Tóibín, els fets nacionals poden incomodar, però no deixaran de fer-ho fins que no siguin degudament resolts. I sense un estat propi, recordem-ho, nacionalment no ets ningú.

Aquesta és la primera vegada que es presenta una llei d'aquest contingut i d'aquest perfil en aquesta cambra; jo crec que és un senyal de normalització democràtica. La presentem amb la consciència del qui se sent observat per generacions de catalans i catalanes que han somiat aquest dia. Ho fem, no cal dir-ho, amb la voluntat de proposar una sortida política digna i lògica per al nostre país, per fer front al greu moment de bloqueig polític i econòmic al qual es veu exposat. Un moment que té el seu reflex en el món econòmic i industrial de casa nostra, moment que el president del comitè d'empresa de l'empresa Derbi ha descrit aquest dematí en aquest Parlament com la cosa més propera a un desert. Un moment marcat, per altra banda, per la confirmació que l'Estat espanyol no està disposat a acceptar que decidim ni en el camp financer ni econòmic, i fa del tot utòpica la pretensió d'aconseguir un pacte fiscal en termes realistes, si han de manar les regles de joc que sempre manen a Espanya. Tampoc està disposat l'Estat a acceptar la plurinacionalitat i la pluriculturalitat, i converteix la benintencionada opció federalista, absolutament honorable, en una pura quimera.

Diguem-ho ben clar: dins d'aquest Estat, Catalunya mai no podrà decidir res important sobre ella mateixa. El *café para todos* ha estat aplicat amb tota la seva orteguiana lògica per anul·lar Catalunya; ens agradi o no, és així. La rotunditat de les darreres sentències dels tribunals Constitucional i Suprem ha significat un clar missatge per als catalans i les catalanes, i aquest missatge és que les darreres engrunes d'acord i consens autonomistes que quedaven a l'Estat han estat passades per una trituradora. Per dignitat, els catalans hem de dir prou.

Avui cal que la majoria catalanista d'aquesta cambra no erri davant l'opció que se li brinda per avançar amb aquesta llei. Tenim una oportunitat que no podem menysprear per obrir un objectiu legítim i comú que generació rere generació de catalans han lluitat per aconseguir.

És en aquest sentit que vull dirigir-me amb una oferta ben clara i transparent al Grup de Convergència i Unió. I ho faig en resposta a una declaració realitzada aquest mateix matí en sessió plenària pel molt honorable president Artur Mas. El president ha assegurat –i això l'honora– que Convergència i Unió manté com a objectiu el dret a decidir sense límits; alhora, ha afegit el president que Convergència i Unió no és partidària de declarar la independència de Catalunya en aquesta legislatura.

És del tot acceptable la raó que hi addueix, que és que no ho duia en el seu programa, i ho entenem. Ara bé, davant d'aquesta declaració del president d'avui, el Grup de Solidaritat Catalana vol respondre-hi amb respecte i amb deferència. Volem manifestar el nos-

tre compromís a votar favorablement la supressió de la disposició transitòria d'aquesta proposició de llei i renunciar a cap compromís de tipus temporal establert legalment per al pas cap a la independència en aquesta legislatura.

En segon lloc, voldria afegir que Solidaritat, un cop acceptada aquesta supressió, demana a Convergència i Unió que permeti la tramitació de la proposició de llei votant en contra de les esmenes a la totalitat presentades pels grups unionistes. Ho fem amb la mateixa voluntat amb què hem pactat acords en passades proposicions, sempre amb l'ànim de buscar el màxim bé per al nostre poble i la seva llibertat, d'acord amb la majoria. I creiem que aquest acord a l'entorn d'aquesta proposició no ha de ser difícil, tenint en compte que sis dels seus articles han estat ja votats en aquesta cambra per Convergència i Unió, els companys d'Esquerra Republicana, els companys d'Iniciativa per Catalunya, els anys 1989, 1998, 2010 i aquest mateix any 2011.

Aquesta llei no parla d'altra cosa que del dret a decidir que tenen totes les nacions, totes. I això s'ha de poder realitzar en el nostre país. Quina és, si no, la lectura del fet que més de 850.000 catalans i catalanes, juntament amb milers de ciutadans estrangers empadronats a casa nostra, hagin votat favorablement en les consultes per la independència realitzades des del mes de setembre del 2009?

I aquí voldria fer un aclariment. Alguns potser han interpretat que aquesta llei és una declaració d'independència de Catalunya, i no és així. Del que es tracta avui és que s'accepti a tràmit una proposició de llei que estableix quin pot ser el camí que ha de seguir Catalunya si una majoria de diputades i diputats d'aquesta cambra opta, ben legítimament, per l'estat propi. Volem igualtat per fer-ho. No és cap cosa diferent del que s'ha fet a Barcelona aquest diumenge passat, iniciativa de la qual vostès han dit, els de Convergència i Unió, que prendrien bona nota. No és cap cosa diferent de les consultes que s'han fet a més de 550 poblacions de casa nostra. És igual de positiu i democràtic; és un pas legislatiu que cap catalanista conseqüent pot saltar-se ni obviar.

Perquè, amb tot respecte, us voldria dir, il·lustres diputades i diputats de Convergència i Unió, que ens trobem tots els catalanistes davant d'una altra d'aquelles cruïlles històriques que ni l'electorat ni el catalanisme en el seu conjunt se saltarà ni obviarà. I dic «una altra cruïlla» en record del que va passar el passat 13 de juliol, just tres dies després de la gran manifestació del 10 de juliol, tan brillantment organitzada per Òmnium Cultural, amb presència de més d'un milió de catalans, quan vostès, per bé o per mal, van girar l'esquena a la presentació d'una iniciativa legislativa popular en aquesta cambra, que volia obrir el pas al dret del nostre poble a decidir. Això no podem permetre que es repeteixi avui.

Malgrat que se'ns digui que aquí existeix una igualtat i unes garanties constitucionals, el cert és que la nació catalana no té cap virtualitat jurídica ni cap mena de reconeixement internacional oficials avui. Som una nació de preàmbul i de postdata. No hi ha igualtat nacional per als qui volem exercir de catalans nacionals. Per

entendre'ns, alguns membres d'aquesta cambra poden gaudir de l'oficialitat de les seves seleccions esportives, i d'altres no. Alguns membres d'aquesta cambra poden acudir als parlaments de Madrid i Brusselles i emprar la seva primera llengua, els altres no. Alguns tenen un estat amb què buscar complicitats –*documento nacional de identidad* i identificació–, els altres no. Alguns tenen absolutament garantida la independència de la seva nació, mentre que els altres ens hem vist, i ens veiem, estigmatitzats i perseguits, fins i tot amb el pes de l'exèrcit espanyol, si la volem aconseguir. Avui tenim una ocasió d'or per cercar una igualtat cívica i democràtica entre tots; una igualtat que només vindrà si tots i totes tenim dret a un estat propi, i no només alguns. D'aquesta manera accedirem a allò de què gaudim jugant avui és, ni més ni menys, poder ser un país en igualtat de condicions amb els altres països.

Aquesta proposició de llei, però, no es presenta avui com un bolet, ni per raons filosòfiques, ni extemporànies; es presenta per la molt real situació del nostre poble, avui. Vivim un moment que una persona tan referencial com l'expresident Pujol ha descrit com un atzucac, sense cap altra sortida possible i imaginable que la independència. I no crec que siguin coses del senyor Pujol. El mateix programa electoral del seu partit, a les passades eleccions, feia una decidida aposta pel dret a decidir, i ho feia des d'un raonament que partia de la següent anàlisi –i ho cito de la pàgina 6 del seu programa–: «El pacte constitucional establert en el marc de la transició ha arribat al seu límit, especialment després de la interpretació que n'ha fet la sentència del Tribunal Constitucional, aprovat en referèndum per la ciutadania de Catalunya. Si no és que se'n vol assumir resignadament el resultat, cal canviar la política seguida fins ara. Només amb l'exercici del dret a decidir Catalunya podrà garantir ser una nació cohesionada, amb progrés econòmic i social, i reconeguda.»

Però penso que el president Pujol i el seu partit no són els únics que perceben aquesta realitat. També els ex-presidents d'aquesta cambra, els honorables senyors Heribert Barrera, Joan Rigol i Ernest Benach, així com l'expresident Pasqual Maragall, van assistir a la històrica manifestació abans citada, on el crit més unànim va ser, segons la premsa –una part de la premsa americana–, el mot de «independència». També hi va ser present el president Montilla, i d'altres destacats membres del Partit Socialista, que van manifestar-se rere una pancarta que llegia: «Som una nació. Nosaltres decidim.»

Aquesta és la realitat que tenim al davant, la realitat que va exposar l'any passat davant aquesta cambra el plorat Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, Joan Solà. És la realitat que va exposar davant de l'Ajuntament de Barcelona el poeta Joan Margarit. És un somni compartit per gent que va des de la Peña de sevillanes de Sils fins als milers de voluntaris de seixanta països diferents que han treballat per les consultes. Un somni compartit fins al darrer alè per Miquel Esteba i Caireta, excalde de Figueres –avui en tenim l'actual present–, traspasat divendres passat. I compartit per milers d'entitats populars del nostre país, del qual en són l'espina i el cor. El somni que vam poder veure

telegrafiat al món sencer diumenge passat amb el vot –amb el vot– de més d'un quart de milió de barcelonins i barcelonines.

Tot plegat forma part d'una realitat imparabile que crec que no seria incorrecte de veure reflectida, en part, pels coratjosos viatges del president José Montilla a Madrid, on, alarmat –i amb una diagnosi segurament ben diferent a la majoria d'aquesta cambra–, avisava de la creixent desafecció dels catalans envers Espanya, davant la manca de consideració total que ens tenen els partits de Madrid. Una manca de consideració que va més enllà de l'anècdota, i que ens situa, segons l'opinió del senyor López Burniol, més enllà del camí de no-retorn amb Espanya.

No podem suportar més temps...

La presidenta

Senyor diputat..., senyor diputat, ja ha excedit el temps.

Antoni Strubell i Trueta

Vaig acabant... –vaig acabant. Demà, dia 14 d'abril, farà exactament vuitanta anys que Francesc Macià va fer una declaració molt semblant, en esperit, a la llei que avui presentem. Tant en aquella ocasió com en la que avui ens ocupa, s'hi arriba amb la necessitat de declarar un estat propi.

Com ja va denunciar el poeta Joan Maragall –i vaig acabant, presidenta–, Espanya no ha estat a l'alçada d'escoltar-nos, ni abans ni ara. No té cap interès a atendre les nostres demandes, fins al punt que ja sigui inútil demandar. Espanya no ens ha donat un marc econòmic i industrial en què la nostra competitivitat fos garantida i els nostres recursos respectats. Fa uns dies Kenneth Rogoff, execonomista del Fons Monetari Internacional, va dir que Catalunya podria ser un dels països més rics del món. Però la realitat, com tots sabem, és tota una altra. Tenim 600.000 persones més enllà del llindar de la pobresa, desenes de milers de persones que han perdut el seu habitatge per impagament d'hipoteca i 670.000 aturats.

Hem de fer com el patriota i fundador d'Unió Democràtica de Catalunya, Manuel Carrasco i Formiguera, que la nit mateixa de la seva mort –executat– va escriure els següents mots: «De tot cor demano a Déu que accepti el sacrifici d'aquest dia i d'aquesta nit, els més pesarosos, sens dubte, del meu captiveri, i que vulgui permetre que siguin profitosos per a la independència de Catalunya, el meu suprem ideal d'aquest món.»

Com a tants pobles del món, als catalans també ens havia d'arribar el nostre moment; un moment...

La presidenta

Senyor diputat...

Antoni Strubell i Trueta

...–vaig acabant– en què havíem de ser fidels a nosaltres mateixos.

I, amb el permís de la presidenta i dels il·lustres diputats, voldria acabar amb les darreres paraules que va dir en Carrasco i Formiguera el 9 d'abril de 1938, és a dir, fa exactament setanta-quatre anys: «Visca Catalunya lliure!»

La presidenta

A continuació, té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Llanos de Luna.

María de Llanos de Luna Tobarra

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputados, hoy quiero empezar mi intervención diciendo que es un día triste, enormemente triste, para muchos ciudadanos de Cataluña que no queremos separarnos de España porque creemos firmemente en la legalidad y en la unidad constitucional de España.

Quiero decirles, también, que si hoy estamos debatiendo, vamos a debatirla, esta proposición de ley, ha sido gracias al apoyo de Convergencia i Unió, que en la Mesa del Parlament permitió que hoy se debata esta proposición de ley, cuando nos opusimos el resto de grupos.

Quiero, también, decirles que con la abstención, Convergencia i Unió puede permitir, y lo permitirá, que hoy se debata y que Dios quiera que esto no vaya más allá. (*Veus de fons.*) Gracias..., gracias a la responsabilidad del Partido Popular, que defiende la unidad de España, y a todos los catalanes que nos sentimos españoles y catalanes. El señor Mas esta mañana repetía lo que dijo en el discurso de investidura de que se iniciaba una transición hacia la independencia. ¿Acaso esta transición es una estrategia temporal que necesita para adoctrinar a la sociedad después de comprobar que el 80 por ciento de los barceloneses no quieren separarse de España?

Quiero, también, decirles que su actitud ha sido enormemente irresponsable. Quiero recordarles unas palabras que dijo el señor Mas como consecuencia o por el discurso de los cien días de Gobierno. El presidente dijo que resultaba enormemente necesario, para que hubiera una reactivación económica en Cataluña y para que volviéramos a ocupar el liderazgo emprendedor y económico, que era esencial, decía, crear confianza y recuperar el crédito y el prestigio.

Palabras, confianza y prestigio, que comparto totalmente pero que resultan incongruentes con su comportamiento. Me refiero, concretamente, a la participación del presidente de la Generalitat en el pasado simulacro de referéndum por la independencia, y pienso, sinceramente, que con su irresponsable intervención y apoyo no contribuye, en absoluto, sino todo lo contrario, a la generación de la confianza que tanto proclama y que necesitan los inversores y los emprendedores.

Tampoco considero que la citada participación redunde en la recuperación del crédito y del prestigio, ya que resulta inexplicable e inaudito que él, que además

de ser presidente de la Generalitat es el representante del Estado español en Cataluña, según el Estatuto de autonomía, que dé cobertura a una consulta en la que plantea separarse del Estado que él mismo representa. Nosotros queremos un presidente que una a los catalanes y no que produzca confrontación, que es lo que está haciendo con su actitud.

Aparte de estas cuestiones, también les voy a explicar que hay otras, como son jurídicas y económicas, que no convienen a Cataluña. El planteamiento y la redacción de esta proposición de ley choca frontalmente no solo con la Constitución y con los principios informadores de la estructura del modelo territorial del Estado, sino también con la norma básica de autonomía que es el Estatut.

La Constitución, ley suprema del ordenamiento jurídico, recoge, de forma expresa, en su artículo primero que «la soberanía nacional reside en el pueblo español», y en su artículo segundo preceptúa que «la Constitución se fundamenta en la indisoluble unidad de la nación española, patria común e indivisible de todos los españoles». La pretendida independencia o segregación de Cataluña respecto del resto de España no puede ser nunca una decisión unilateral de los representantes del pueblo catalán, sino que necesita, necesariamente, del concurso de todos los españoles, del Estado español en su conjunto, entendido como sujeto único de derecho, del cual pretende separarse una parte de su territorio. El hecho secesionista no puede producirse si no quiere el resto de España, ya que la soberanía nacional reside en el conjunto del pueblo español.

Además de lo expuesto, la separación de Cataluña choca también con el principio de la unidad de mercado que es la manifestación en el ámbito económico del principio general de la unidad del Estado español, también consagrado por la Constitución. La unidad de mercado va íntimamente ligada a la unidad política del Estado, siendo la separación de Cataluña no solo jurídicamente inconstitucional, como estamos viendo, sino que, además, desde el punto de vista económico, le acarrearía una serie de graves y profundos problemas económicos.

Uno de los aspectos recogidos en su exposición de motivos, aspectos en los que los nacionalistas insisten cuando plantean sus proyectos separatistas, es el de la estabilidad institucional de las relaciones económicas, como si la cuestión de la independencia fuera solo un asunto político carente de conexión con la economía. Ello se traduce en la idea de la permanencia dentro de la Unión Europea, de tal forma que, en lo que atañe a las relaciones comerciales, según ellos, no habría ningún cambio institucional con la secesión.

Sin embargo, esta hipotética estabilidad institucional no es, en absoluto, cierta, debido a los siguientes razonamientos. En primer lugar, la Unión Europea la forman estados de manera que las relaciones que forman parte de estos se integran en el espacio europeo a través de los propios estados. En segundo lugar, porque los tratados constitutivos de la Unión Europea no han previsto, en ningún caso, la posibilidad de secesión de algún territorio, por lo que, de producirse esta, la re-

gión que formara un nuevo estado quedaría automáticamente fuera de la Unión. En consecuencia, la separación de un territorio con la consiguiente formación de un nuevo estado implicaría para este, si quisiera formar parte de la Unión Europea, la necesidad de solicitar y de negociar su adhesión; negociación que, aún, y en el caso más favorable de que ningún estado miembro lo vetara, requeriría un plazo no inferior a cinco años. Si además quisiera tener como moneda el euro, formando parte de la unión monetaria europea, esos cinco años podrían duplicarse al tener que cumplir con los estrictos requisitos del Tratado de Maastricht en cuanto a la estabilidad monetaria, el equilibrio de las cuentas públicas, el mantenimiento de las bajas tasas de inflación, etcétera. Por tanto, vemos que como mínimo durante una década el estado independiente de Cataluña quedaría fuera de la Unión Europea y, en consecuencia, quedaría establecida una frontera económica, además de política, con respecto a España, así como respecto al resto de países de la Unión Europea.

Es una evidencia que las fronteras económicas implican costes para las transacciones comerciales, costes que afectan a la competitividad de la exportación y, por tanto, el nivel de estas, lo que a su vez se reflejaría en el producto interior bruto. Esta frontera económica se traduciría en la aplicación de un arancel tanto para las exportaciones catalanas a España como a los demás países de la Unión. Quiero decirles que del total de productos que vende Cataluña el 56 y medio por ciento se dirige al resto de España y solo un 23,9 a los otros países de la Unión Europea; del total de productos que compra Cataluña el casi 44 por ciento lo hace de las demás regiones españolas y un 31 por ciento del resto de los países de la Unión Europea.

El efecto pro frontera, que ustedes saben que fue un concepto acuñado por los profesores McCallum y Helliwell en Canadá, cuando estudiaron la hipotética consecuencia de la separación de Quebec..., esto alude a los costes que para comerciar se derivan de la existencia de fronteras, y que se manifiesta en el hecho de que los intercambios de mercancías y servicios son mucho más fáciles en el interior de cada país que con el exterior, incluso aunque se pertenezca a una unión aduanera.

En el supuesto de una Cataluña independiente, las exportaciones hacia a España, debido a los costes enumerados de transacción y protección arancelaria, conllevarían un aumento de precios de más del 40 por ciento y, como consecuencia, el volumen de exportación se reduciría notablemente, y esto se trasladaría a su vez a una caída de la producción, lo que conduciría a que el PIB se minorara en más de un 20 por ciento. Esta minoración del PIB haría que Cataluña pasara de ser una de las comunidades más ricas que la media española a ser una de las naciones más pobres que esa media, en otras palabras, Cataluña independiente sería una nación enormemente deficitaria.

Quiero aquí recordar la carta que el ilustre Josep Pla dirigió poco antes de su muerte al presidente Tarradellas para pedirle que no se fiara de los políticos nacionalistas; «apenas sirven para nada», advirtió Pla, para a continuación añadir que el catalanismo no debería

prescindir de España. Y aquí me van a permitir una interpretación de sus palabras, por respeto a esta cámara, porque no reproduciré textualmente la cita de la que seguramente todos ustedes conocen la literalidad. Bueno, venía a decir Josep Pla a Tarradellas que el catalanismo no debía prescindir de España porque los catalanes fabricaban mucha ropa interior pero que no había tantos catalanes para usarla. Ustedes ya conocen la cita; no fue así exactamente, pero creo que han entendido perfectamente la dependencia que ya vio el señor Pla que teníamos respecto del resto de España.

Mi partido está plenamente convencido de que Cataluña necesita, para ser fuerte y próspera, tanto de España como España necesita de Cataluña, de ahí nuestra firme defensa de la unidad constitucional de España.

Quiero también señalar que en estos momentos de grave crisis económica y financiera lo que menos necesita Cataluña para su recuperación son las aspiraciones independentistas y separatistas que con recalitrante reiteración son objeto de esta cámara. Llevamos, con distintos formatos, tres plenos ocupándonos de estos temas, temas que no se ajustan ni responden a los problemas reales de los catalanes, cuya prioridad son el paro y la crisis económica. Pues, bien, todos estos planteamientos lo único que consiguen es crear preocupación, incertidumbre e inseguridad en los mercados y en los posibles inversores que, ante la falta de seguridad, no solo económica sino jurídica, prefieren invertir su dinero en otras comunidades de España.

Quiero, por último, decirles que, dada la gravedad de este tema, que ya es una gota más del incumplimiento del estado de legalidad que se está haciendo, ya, como he dicho antes, de forma recalitrante en Cataluña al estar incumpléndose las sentencias del Tribunal Constitucional, las sentencias del propio Tribunal Supremo..., y que hoy quiero decirles a los ciudadanos catalanes que se sienten españoles y catalanes que nos tienen al Partido Popular como partido que nos preocupan los problemas reales de los catalanes y que queremos un gobierno que nos una y que no esté creando, como hace el señor Mas, confrontando cada día más a todos los catalanes, porque esto repercute y está incidiendo enormemente en las tasas económicas tan ínfimas que tenemos por la desconfianza que estamos creando en el resto de España, como he dicho, y en el resto de inversores.

Muchísimas gracias.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'honorable senyora Montserrat Tura.

Montserrat Tura i Camafreita

Gràcies, senyora presidenta. «Senyors diputats, el Govern i cadascú de nosaltres hem d'aportar tots aquells valors i ressorts que recollim i exaltem del poble català, per servir-lo, inesgotables, generosos i vibrants d'emoció i d'energia, assegurant la pau i el benestar. Hem de fer-ho enllaçats amb els altres pobles d'Es-

panya. La república espanyola és la suma de virtuts i heroïsmes de la consciència hispana; som amants de Catalunya i fidels intèrprets i executors de la lletra i l'esperit de la Constitució.» Són paraules pronunciades en aquesta mateixa tribuna pel president Companys l'any 1936, i són paraules que compartim, encara avui i ara, plenament.

És l'hora de perdre la por a les paraules. El més important d'aquest debat és que es pugui produir; és l'exercici exemplar de la llibertat que significa poder expressar sense temor com vivim cada un de nosaltres el fet de ser catalans; és dir amb veu alta el sentiment que ens han provocat determinades institucions de l'Estat i de manera especial la indignació que va fer sortir el dia 10 de juliol més d'1 milió de persones al crit de «som una nació».

Alguns diran que aquest debat –ja ho han dit, el Partit Popular ho ha fet– no toca, que el poble de Catalunya té altres preocupacions, i és ben cert que la crisi econòmica mundial i els greus problemes econòmics no s'han d'amagar, però l'encaix del nostre país a Espanya i a Europa no és precisament un problema menor.

La majoria de catalans hem pensat i sentit aquests darrers anys que la nostra nació té massa dificultats per formar part d'un estat que hem ajudat a construir, molt sovint amb més esforç que ningú. Cap obstacle ha d'impedir que Catalunya assoleixi l'horitzó de llibertat i autogovern que triï. I és un sentiment arrelat, que ve de molt lluny, i que hem expressat col·lectivament des de fa segles, que ha estat perseguit i ha ressorgit amb més força que mai.

Ens sentim hereus d'aquesta tradició, de la dels catalans que ja en el segle XVII, abans de la Guerra de Successió, deixaven constància de la voluntat de superar la decadència d'Espanya; és a dir, Feliu de la Penya i Martí Piles, quan es fan ressò del sentiment català i escriuen *Fènix de Catalunya*, que Pierre Vilar considera el símbol d'un país nou. Ens sentim hereus de Pi i Margall, president de la Primera República, autor de l'expressió «nació de nacions» i de la primera gran defensa del federalisme. Ens sentim deutors de l'Assemblea de les Bases de Manresa, de 1892. Ens sentim hereus de Valentí Almirall i la seva noció d'estat compost. De la feina de Duran i Bas, en el seu esforç de codificar el nostre dret civil i de recuperar allò que va derogar el Decret de nova planta. Ens sentim continuadors de la Mancomunitat impulsada per Prat de la Riba i del Parlament recuperat la Segona República, que va fer renéixer totes les esperances del poble català. Les esperances, com saben tots vostès, van ser trencades, esmicolades, i molts demòcrates que defensaven l'ordre constitucional de la república van ser perseguits, represaliats i exterminats. Però, tal com va dir Rovira i Virgili, «la pàtria és una realitat; pot passar desapercebuda en temps quiets, però en les hores greus dels pobles la pàtria es fa present en l'ànima dels humans». Per això encara ressonen en nosaltres les paraules de Pau Casals que va pronunciar, en un silenci profund de l'Assemblea General de Nacions Unides, el 24 d'octubre de 1971: «I'm a Catalan.»

Els que vam participar activament en la sortida de la llarga nit del franquisme vam intentar ser fidels a tots

els moviments de vindicació catalanista que sempre havia afirmat que la nostra llibertat anava lligada a la dels pobles d'Espanya, tal com diuen les paraules del president Companys que he citat al començament. Ell, afegia, el president Companys, que havíem de ser amants de Catalunya i fidels intèrprets i executors de la lletra i l'esperit de la Constitució. Es referia, evidentment, a la Constitució republicana de 1931; jo em refereixo ara a la Constitució de 1978, que, per cert, va anar molt més enllà que la del 31.

No va ser fàcil crear el marc, però al pacte constitucional del 78 tots els demòcrates, inclosos els nacionalistes catalans, reivindicàvem una constitució que ens permetés ser amb normalitat dins d'una Espanya que no acaba d'entendre la riquesa política, lingüística, cultural que hi ha en el seu si. Però el marc es va mostrar eficaç; el període actual és el més llarg de la democràcia parlamentària que mai hem viscut en la història de les històries de les històries del nostre país.

Ara bé, hem de dir clar i net que el desenvolupament constitucional no ha evolucionat com desitjàvem, perquè mai res és perfecte. Però amb la mateixa rotunditat, amb la mateixa rotunditat que diem que no ha evolucionat com nosaltres voldríem, hem d'afirmar que aquest fet no treu ni una mica, ni un bocí de la importància que va suposar la Constitució del 78, la recuperació de la nostra condició i dignitat de ciutadans de ple dret, perquè ara, quan es fan més vives les seves limitacions, és just recordar-ne les seves bondats.

És amb la Constitució de l'any 1978 quan ens convertim en una democràcia parlamentària i ens constituïm en un estat social i de dret. És la Constitució del 78 la que estableix que la sobirania resideix en el poble, efectivament, i per tant en el sufragi universal, del qual emanen els poders de l'Estat en les seves diferents modalitats, i la que instaura el principi de legalitat i la jerarquia normativa; la que ens retorna el dret d'expressió, de reunió, d'associació; la que prohibeix les associacions secretes i paramilitars; la que aboleix la pena de mort; la que prohibeix la tortura, els treballs forçats, els tribunals d'honor i d'excepció; la que ens garanteix la llibertat d'ensenyament, el dret a la vaga, la lliure sindicació, les pensions de jubilació, d'invalidesa i la redistribució de les rendes. I és aquesta Constitució la que amb totes les seves limitacions reconeix la riquesa lingüística, la converteix en patrimoni cultural i obliga els governs a respectar i protegir les diferents llengües. I no només això: és també aquesta Constitució la que reconeix diferents realitats polítiques a Espanya i defineix l'autogovern, el dret a l'autogovern de les nacionalitats i regions, i la solidaritat entre elles.

Sortíem d'una dictadura militar; la Constitució era una gran conquesta. Si el temps l'ha desfasat, com que no és un llibre sagrat, pot i ha de canviar-se. I entre els drets que ens vam atorgar amb aquesta carta magna un dels més importants és el que diu que qualsevol llei pot ser canviada per l'òrgan que l'ha aprovada; lleis canvien lleis. Però cap constitució de cap democràcia avançada pot negar el principi de legalitat ni la jerarquia de la norma. Es poden dipositar les responsabilitats de manera diferent, però mantenint aquests principis. Si

la Constitució, trenta-tres anys després, no s'ajusta a les nostres aspiracions, el realment valent, el que és valent és afirmar, és proclamar que potser s'ha de canviar. Si el Tribunal Constitucional no fa la funció que hauria de fer en una democràcia madura, proclamem, si així ho considerem oportú, la necessitat de canviar la llei orgànica de l'any 1979 que el va crear. I, si l'Estatut del 2006 és encara insuficient per a alguns, existeix la possibilitat de canviar-lo. Mentrestant, això sí, s'ha de desenvolupar en totes les seves potencialitats, perquè avui són deliberadament ignorades, allò que va aconseguir, malgrat les dificultats, el poble català.

Som plenament conscients que tenim el vent en contra moltes vegades. Alguns grups d'extrema dreta espanyola vociferen amarats d'agressivitat i han escampat l'odi contra els catalans i les seves institucions, amb la passivitat, quan no ha estat amb l'assentiment, del Partit Popular. Sabem que ara els canvis són difícils, però també sabem que a mitjà i llarg termini són inevitables. Les relacions entre els pobles canvien. És per això que hem d'analitzar-les serenament i diferenciar el que són reaccions justificades, però a vegades momentànies i tàctiques, dels moviments de fons que reclamen canvis substancials.

Nosaltres entenem que ha canviat la percepció que els catalans tenim d'Espanya i que aquest canvi és profund. I ho és, en bona mesura, per la reacció justa a la incomprensió de determinades decisions judicials que trenquen l'esperit constitucional i estatutari que ha fet possible la Catalunya d'ara. I ara aquesta Catalunya es bat en debats visceralment, perquè la clau no és la independència, sinó que la clau és la llibertat dels pobles, que s'expressa en cada circumstància històrica de manera diferent.

Per això vull parlar de llibertat, i el debat sobre la llibertat no es pot deixar només en mans dels independentistes. Els federalistes, els confederalistes, els autonomistes, els centralistes, hi han de participar sense por. Recordin-ho: hem de perdre la por a les paraules.

No rebutgem la proposició de llei per la por a la independència. No volem actuar a la defensiva, no pensin que la meua intervenció és a la defensiva de quelcom que ens fa por. Volem participar en els debats d'aprofundiment democràtic i de major llibertat, que sempre han d'estar presents en els objectius de la humanitat, i també del poble català.

Parlo d'una articulació flexible entre Catalunya i el món que la volta, d'unes relacions d'intensitats variables que van des de la col·laboració franca i lleial amb l'Estat espanyol, per a determinades qüestions, a la plena potestat en altres competències que les volem exclusives. Parlo d'una forta potenciació d'entitats encara inexistents, com les regions econòmiques intereuropees, que han de tenir en el futur la seva traducció en institucions polítiques eficaces.

Però el canvi s'ha de fer dins del marc legal de què ens hem dotat i que hem fet tots plegats. Perquè la societat catalana és exemplar en integracions lingüístiques i nacionals. Ningú pot quedar fora del projecte de futur de Catalunya per raons de llengua, cultura o ideologia. Els socialistes volem garantir-ho, i podem fer-ho

per la nostra condició de partit transversal, però sobretot per la nostra condició de partit cohesionador. Molts ciutadans que avui viuen a Catalunya són capaços d'unificar amb naturalitat dues nacionalitats i altres manifesten un sentit de pertinença exclusiu i, en canvi, no excloent –o jo voldria creure que no és excloent per a ningú–, mostrant una deferència amb les diferències que és el signe d'una maduresa cosmopolita difícil de trobar en altres geografies. Per això em torno a remetre a la declaració inicial del president Companys: «Nosaltres hem d'aportar tots aquells valors i ressorts que recollim i exaltem del poble català.»

Però parlo de solidaritat eficaç, tant per reafirmar-la com per denunciar-ne l'abús que ha restat en alguns moments recursos al nostre país i en alguns altres moments ha sufocat, com a motor econòmic que podia ser, Catalunya. Per això defensem que l'exercici de la solidaritat sigui un exercici que es faci des de la sobirania de qui és solidari, i reclamem un límit en el quocient de participació solidària, com es va fer en la darrera negociació de finançament, que evidentment pot anar millorant i avançant.

Catalunya necessita avançar, com ho han fet tots els països democràtics, modificant el marc legal en els parlaments on es va forjar aquest marc legal. Recordin-ho: lleis canvien lleis; però comptem amb el que comptem, que som nosaltres, la nostra voluntat d'avançar i l'estat de dret que ens ha d'emparar. El desig d'independència creix i ha de tenir les seves expressions, però tenim l'obligació de dir-los que no trencarem l'ordre constitucional, com no ho va fer l'any 1936 amb la seva declaració Lluís Companys, sinó que el promourem, perquè en tots els països democràtics s'aspira que l'organització política de l'Estat es vagi adaptant a l'evolució dels sentiments dels pobles.

Ja he dit que no serà fàcil, però la nostra situació és molt millor que la dels nostres avantpassats que ho van intentar. Ho fem des d'una democràcia consolidada; exigim que Espanya escolti, que escolti i canviï, perquè cal canviar Espanya i modernitzar el marc jurídic espanyol i europeu que ens acull. I no ho podem fer amb proposicions de llei que no tenen el rigor legislatiu necessari per ser considerades en la jerarquia de l'ordenament polític actual, un ordenament que, recordin-ho –recordin-ho tots vostès i recordin-ho de manera especial Convergència i Unió quan votin–, vam ajudar a crear.

Vam canviar l'Estatut d'autonomia sense explicar a la població el procediment laberíntic que li esperava si abans no es modificava la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, i una part de la ciutadania s'ha sentit justament frustrada. No hauríem de fer el mateix amb les paraules «llibertats nacionals» i «independència». Expliquem com es procedeix en un estat democràtic i no generem desenganys i frustracions.

Em sap greu que no hi sigui el president Mas; no ho entenc. I em sap greu el fet que Convergència i Unió hagi decidit desentendre's d'un debat de la defensa de l'ordre constitucional. Però al president Mas, en les darreres eleccions, se li va donar la confiança perquè liderés aquest procés de sentiment de canvi de la societat cata-

lana. I un president és una persona d'una peça, no està formada per diferents peces; no pot votar independència i ser el representant de l'Estat espanyol a Catalunya, que l'Estatut que ha promès servir li atorga aquesta condició. Recordin el que deia el president Tarradellas, ho repetia sovint: «La Generalitat és estat.» No es pot mantenir al marge, Convergència i Unió, d'una situació d'aquest tipus, sabent que altres partits que serem més responsables resoldrem aquest conflicte.

Als proposants els demanem que no caiguin en la temptació de reduir el debat només al sentit del vot; que no vulguin jutjar els diputats i les diputades d'aquest Parlament per la votació del seu sí o del seu no; que no tornin a fer, com han fet avui en dues ocasions, d'intentar configurar un bloc unionista o un bloc espanyolista, perquè res tenim a veure jo i la diputada que m'ha precedit, per exemple, i, per tant, que les nostres raons són radicalment diferents dels altres grups esmenants.

Escoltin bé el que els estem dient i escoltin tots els diputats, o escoltin també tots els que ens estiguin escoltant a través dels mitjans de comunicació: cridem totes les forces polítiques a aconseguir les majories necessàries per fer possible que lleis canviïn lleis, si és que considerem necessari que canviï el nostre encaix amb Espanya, però que aquest debat es pugui produir sense forçar l'ordre constitucional pel qual hem lluitat des del fons de la història i han mort molts catalans per ell.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Subgrup Parlamentari Ciutadans, del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, diputats i diputades, convidats a la tribuna, pugem a aquesta tribuna per defensar la nostra esmena a la totalitat. I explicaré un previ: defensem una esmena a la totalitat perquè no ens ha quedat més remei; i no ens ha quedat més remei perquè la majoria de la Mesa d'aquest Parlament, de forma irresponsable absolutament, ha admès a tràmit una proposta il·legal i inconstitucional. És així. No ens agradaria venir ni a debatre això. Això, com diria el senyor Pujol, no toca. I no toca perquè és il·legal, i no toca perquè és inconstitucional. I anem més lluny: estem aquí perquè el Govern d'Espanya, que és l'únic que té capacitat per poder impugnar la decisió de la Mesa davant del Tribunal Constitucional, no ho ha fet; ho va fer amb la llei de consultes, ho ha fet amb altres lleis, però davant d'això, mutis. Aquesta és la realitat per la qual avui estem aquí. Convergència i Unió admet a tràmit, Govern d'Espanya no actua: aquesta és la realitat. Un parlament autònom no té competències per debatre ni molt menys per declarar unilateralment cap independència, entre altres coses perquè ni és constitucional ni és legal, i fins i tot pot ser delictiu. Per tant, no podem fer-ho, aquesta és la realitat. Algú ho havia de dir, que és delictiu, algú

ho havia de dir, no? Perquè hem vingut a sentir aquí..., i, la veritat, si alguns dels companys que han defensat esmenes a la totalitat m'haguessin de defensar, preferiria canviar d'advocat, perquè la realitat..., jo, la senyora Tura, quan ha acabat, no sabia si votarà que sí o que no, al final; no ho sé. La realitat... I la realitat del problema que parlem avui és una qüestió d'ordre constitucional. El sí o no a la independència és legítim; votin vostès partits independentistes o partits que no ho són. Però això és una qüestió d'ordre constitucional.

Y volviendo a lo que íbamos de la legalidad, hay, evidentemente, un fraude de ley: están ustedes utilizando un parlamento autonómico, que le da competencias autonómicas, en fraude de ley, es decir, con la ley..., utilizándolo para poner patas arriba el orden constitucional. Fraude de ley, artículo 6 del Código civil; muy sencillo. Primero, fraude de ley.

Segundo, inconstitucional. Evidentemente, no hay que ser ningún jurista de prestigio para saber que la declaración unilateral de independencia, modelo Kosovo, no se debate, ni se aprueba, ni se vota en un parlamento autonómico. Es como debatir aquí sobre la política medioambiental de la Comunidad Valenciana, o como los presupuestos de la comunidad balear. ¿Verdad que no tiene sentido? Pues esto tampoco.

Y no solo no tiene sentido, sino que además –supongo que quien lo propone lo sabe– no es que no sea legal: es que puede ser delictivo; puede ser delictivo, es la realidad. Lean el artículo 472 del Código penal, es muy claro. Declarar la independencia alterando el orden constitucional en un país democrático y constitucional no solo no está permitido, sino que está penado; esa es la realidad. Ciutadans no va a ser cómplice ni de poner patas arriba el orden constitucional, ni de incumplir la Constitución, ni de ilegalidades, y mucho menos de delitos. Por tanto, con nosotros que no cuentan. Vamos a defender, eso sí, claramente por qué no creemos que se tenga que debatir.

Por tanto, en el ámbito jurídico es infumable; reconozcámoslo, es infumable. Lamentamos que Convergència i Unió haya admitido a trámite, de forma irresponsable, este debate en sede parlamentaria.

La realidad también es que a nosotros, como somos demócratas, no nos gustan los golpes a la democracia, no nos gustan los golpes, ni vestidos de militar ni vestidos de corbata. No nos gustan los golpes al orden constitucional, ni vestidos de militar ni vestidos con corbata. Y poner patas arriba el orden constitucional, a los demócratas no nos gusta, porque, aunque haya gente que es independentista, gente que no lo seamos, gente federalista, gente autonomista, gente confederalista, somos demócratas ante todo, es lo primero, es el abecé de la democracia, y eso hay que respetarlo. Las reglas de juego se pueden cambiar. Convenzan ustedes para cambiar la Constitución si quieren, para votar si queremos decidir o no... Propónganlo, pero en el ámbito legal. No cuando interesa se cumple la ley y cuando no interesa no se cumple. Eso no, eso no sirve en la democracia.

Por tanto, nosotros no somos partidarios de esos golpes, ni golpes ni de efecto, insisto, ni con corbata ni

vestidos de verde. No nos gustan. Y por eso estamos aquí defendiendo esto. Y parece que otros no están, se ausentan. El presidente del sí a las consultas, el presidente del sí a la independencia, hoy es el presidente ausente, es el presidente que no está aquí ni siquiera defendiendo una enmienda, por el mero orden constitucional; aunque él sea independentista, si es un demócrata y respeta la legalidad que le da el asiento de presidente, debería estar defendiendo una enmienda a la totalidad. La abstención y hacer como Pilates no sirve –no sirve. (*Remor de veus i rialles.*) Perdón..., perdón por la cita.

En cualquier caso, nosotros no nos limpiamos las manos, nosotros no hacemos discursos confusos como otros partidos que piden perdón por presentar una enmienda. ¡No hay que pedir perdón para defender la Constitución, señora Tura! No hay que pedir perdón, es nuestra obligación; nos sentamos en un escaño porque hay una constitución. No somos un pueblo elegido, no somos talibanes ni imanes de una religión, no somos popes de nada, somos cargos públicos, asalariados de los ciudadanos de Cataluña, y nos sentamos aquí porque hay una constitución. Si aquí no hubiera una constitución y fuéramos una república bananera, esto cambiaría según las mayorías. Las repúblicas que no son bananeras, las constituciones, los países democráticos respetan las constituciones. Por tanto, no vale mirar hacia otro lado, no vale pedir perdón. Hay que defender el orden constitucional.

A nosotros, por otro lado, también nos gustaría entrar brevemente en el fondo, porque, claro, la propuesta dice que somos una nación, dice que somos soberanos y le falta decir «somos el pueblo elegido». Ustedes pueden decírselo, se lo dije el otro día al señor Bertran, pueden decir que usted es Napoleón, también lo pueden poner en el artículo 3: «El señor Bertran es Napoleón.» Pónganlo, si vale lo mismo que decir que somos soberanos cuando no lo somos; que no confundan ustedes sus sueños o las pesadillas de muchos con la realidad, no confundamos realidad con ciencia ficción. Está muy bien, pero no en sede parlamentaria. Está muy bien, váyanse ustedes a la puerta, a una asamblea, alquilen una sala, reúnanse todos ustedes, pero no utilicen el Parlament de Catalunya que es de todos los ciudadanos, que es un organismo de Estado. El Parlament de Catalunya, lo decía antes también la señora Tura, es Estado. El Parlament de Catalunya es un organismo de Estado, es una institución del Estado, autonómica, que defiende nuestro autogobierno y que se basa en nuestra Constitución y en nuestro Estatuto, pero es de Estado.

¿Y, en un espacio de Estado, se presenta una ley para dinamitar el Estado? ¿Tiene sentido? Ninguno: ni jurídico, ni político. Por tanto, los golpes de corbata, desde fuera y sin el sueldo de diputados...; los golpes de corbata desde fuera, y montan ustedes manifestaciones, se sientan en la puerta, lo que ustedes quieran, pero como parlamentarios autonómicos del estado de derecho y de un sistema constitucional no tiene ningún sentido.

Pero, insisto, la culpa no es de ustedes, lo reconozco, quien lo ha admitido a trámite no son ustedes, ustedes han propuesto una cosa y supongo que se habrán fre-

gado las manos, habrán dicho: «Hombre, parece mentira, ¿cómo han admitido esto, si es flagrantemente inconstitucional?» Pues sí, lo han admitido, porque algunos pensaban que, admitiéndolo, podrían encender la chispa, podrían sacar rédito. Saben aquello del árbol y las nueces, ¿no? Ustedes mueven el árbol y los que no están recogen las nueces. Eso es lo que es. Ustedes lo mueven el árbol, pero aquí los que no están intentan recoger las nueces. Eso sí, las recogen a veces a escondidas, a veces dicen que las están recogiendo pero que las recoge otro, pero en el fondo quieren recogerlas. Eso es Convergència i Unió: recogen las nueces a escondidas, pero las intentan recoger.

Por tanto, nosotros creemos que en este Parlamento no cabe que unos agiten árboles y otros recojan nueces; la realidad es que nosotros tenemos que defender lo esencial de la democracia: la legalidad, el estado de derecho, el respeto por las normas. Sin reglas de juego no tiene ningún sentido la democracia. Hay quien defiende que una urna es la democracia. No, mire, en algunos barrios de Cuba también votan... (*Veus de fons.*) Sí..., también votan..., una democracia tremenda. No, y en algunos países también votan, pero son repúblicas bananeras, que se saltan las constituciones, las cambia cuando quiere el cacique de turno o no respetan la pluralidad política, o expulsan un partido político cuando no les gusta.

Decía antes..., el señor Strubell decía antes..., hacía referencia a ese Estado español, a ese enemigo. Mire, ese Estado español es el que le permite a usted..., y esta Constitución, que usted, siendo independentista y trayendo aquí la alteración del orden constitucional, la traiga y la defienda... A ver si la defiende en Francia, a ver si la defiende en Estado Unidos. (*Veus de fons.*) No..., porque el Estado, porque España, es bastante más democrático y permite bastante más pluralidad, tanta como que ustedes, que son abiertamente independentistas, se sienten aquí y en el Congreso de los Diputados, los compañeros de Esquerra Republicana. Eso es un estado democrático ejemplar –ejemplar. (*Veus de fons.*) No..., només faltaria!, hi han països que no ho fan; aquí sí, aquí som demòcrates. I l'Espanya constitucional... (*Remor de veus.*) Tranquils..., l'Espanya constitucional és la que, a vostè, li dóna dret a seure en aquesta cadira, i l'Espanya constitucional és la que ens dóna la llibertat per expressar-nos. Aquesta és l'Espanya constitucional, el gran dimoni que a vostès els ha permès estar al Congrés, aquí i defensar la independència legítimament –legítimament.

M'he cregut el que diu la Constitució, senyor Amorós. Això és el que m'he cregut. No..., només faltaria, no; el que diu la Constitució que vostè demonitza, la mateixa que li dóna, a vostè, la llibertat d'expressió, aquesta Constitució és el que jo defenso; que no només val defensar-la quan li interessa a vostè les coses, es defensa sempre, quan li va bé a vostè i quan em va bé a mi. Això és la democràcia. Per tant, defenso aquesta Constitució.

Vull acabar, entrant a fons, fent referència a algunes de les cites que aquí es fan., Aquesta llei ens posa com a exemple el Kosovo, magnífic, un gran exemple, eh?: un 50 per cent d'atur, màfies, una classe i una altra...;

un gran exemple de prosperitat, el Kosovo, sí senyor! Catalunya, el Kosovo!

Diuen vostès estabilitat..., no sabem..., bé, diuen vostès que serem increïbles quan siguem independents econòmicament. Sí? Doncs, saben vostès què va passar al Quebec? Saben què va passar quan hi havia referèndums d'independència? Saben què va passar? Que s'esfondraven les borses. Saben què va passar? Que, quan sortia el no, es recuperava la borsa. Saben què passava? Que moltes empreses marxaven a l'altre costat de Canadà. És la realitat. I vostès ens venen això com una situació magnífica. No, el capital no entén ni d'independències, ni de sentiments, ni de pàtries. Crear llocs de treball, parlar d'economia, tenir uns *bonus* que hem de col·locar al mercat, eh?, que ja els col·loquem al 4,75 més el 3 per cent de comissió. Saben vostès què significa això? Saben què ha passat a altres llocs? Que s'ha esfondrat la borsa, que s'han esfondrat els *ratings* de la banca. I vostès col·laboren amb aquest debats, i Convergència i Unió és irresponsable com a Govern que han de treure aquesta crisi admetent aquests debats. Això té conseqüències, Això té conseqüències econòmiques i polítiques. I és molt maco anar a votar a les consultes, però s'ha de saber quines són les conseqüències.

Per tant, la responsabilitat d'aquest debat no és del senyor Bertran, del senyor López Tena, del senyor Strubell, de Solidaritat, no és de vostès, vostès han agitat l'arbre, aquí alguns han comès una irresponsabilitat, que és el Govern del qual només veig dos membres i que no estan aquí, el mateix Govern, el mateix partit de Govern que dóna cabuda a aquest debat.

Miri, i acabaré amb una frase..., una frase d'una persona que crec que representa alguna cosa a Catalunya. L'any 79, el 15 de novembre, en una visita a Navarra, a una pregunta que parlava de la situació política de llavors, deia: «Los catalanes nos caracterizamos por hacer política efectiva y real, no de ciencia ficción.» Això era el senyor Tarradellas d'Esquerra Republicana que deia això: «Els catalans fem política pragmàtica, real, parlem de les coses reals i no de ciència ficció.» I el que vostès han portat aquí, tot i que sigui una mala obra de ciència ficció, és ciència ficció. Vostès han portat una cosa que no toca debatre aquí, que no en tenim competències, que està fora de l'ordre constitucional i en comptes de fer política real, en comptes de parlar d'aquest *bonus*, i d'aquest *ratings*, i de la realitat que tenim, vostès ens venen que totes les solucions a tots els mals, a la mala gestió, als forats negres, a la situació econòmica de Catalunya és la independència.

Doncs, miri, nosaltres diem que no, i per a tots els ciutadans que ens estiguin veient, com a mínim, des de Ciutadans, sense demanar perdó, sense haver d'invocar cap article, simplement respectant la Constitució i l'ordre constitucional ens tindran aquí per defensar això, ens votin o no ens votin. Aquesta és la realitat. Nosaltres ens ho creiem i no fem tacticisme.

I al senyor Zapatero, també, un missatge: el que passi a Catalunya també és d'Estat, igual que això és Estat, i el president també s'ha de mullar perquè els catalans també pertanyem a un estat i a un país que es diu Es-

panya, i també ha de dir i ha d'opinar. I al senyor Rajoy, de pas, que quan vingui a Catalunya...

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Acabo, presidenta. Quan vingui al Parlament, no només es fumi un *puro*, sinó que també parli i opini del que passa al Parlament de Catalunya. (*Veus de fons.*) Sí, literalment, no passa res, un *puro*. Doncs, que no es fumi un *puro*... (*veus de fons*), no, al Parlament no..., que no es fumi un *puro*. (*Veus de fons.*) I saben vostès què vol dir, no? Mirar cap a un altre costat i dir «¿El concierto económico? Sí, ya hablaremos. Bueno, pues eso.» Que vingui aquí i el mateix que ha defensat la portaveu de *la unidad de España* i no sé què, doncs, el senyor Rajoy quan pacti amb Convergència que ho defensi. (*Veus de fons.*)

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, senyores diputats i diputades, el meu grup lluita i lluitarà per aturar les retallades socials, defensar l'estat del benestar i construir un model diferent de desenvolupament. I, alhora, defensa el dret de Catalunya a l'autodeterminació: som una nació i tenim dret a decidir lliurement el futur. Aquest dret implica que sigui el poble de Catalunya qui, després d'un debat seriós, rigorós, democràtic i plural, decideixi a través d'un referèndum si vol mantenir l'actual relació amb l'Estat espanyol, si opta per una relació federal o confederal en el marc d'un estat plurinacional o si vol emprendre el camí de la independència. I la decisió, sigui quina sigui, haurà d'obtenir una àmplia majoria que enforteixi la unitat política i social del país.

Per això avui el meu grup no votarà a favor de les esmenes a la totalitat presentades pel PSC, Partit Popular i Ciudadanos. No compartim els seus arguments basats en el fet de negar el dret de Catalunya a decidir; arguments que, en el cas del PP, són preconstitucionals o, millor encara, prehistòrics. (*Veus de fons.*)

A nosaltres no ens espanta aquest debat, el considerem legítim, i per això no hem presentat esmena a la totalitat. Però tampoc compartim ni la forma ni el fons de la proposició de llei presentada per Solidaritat. Ens nequem a un debat maniqueu on o ets amb els grups que s'oposen a l'autodeterminació o ets amb els que han optat per un únic camí que és el seu, però que dubtem que sigui el que desitja la majoria de la població de Ca-

talunya. Moltes persones que defensem el dret a decidir discrepem del text i del full de ruta que ens proposa Solidaritat: el trobem poc rigorós i pensem que respon més a la intenció d'intentar treure rèdits electorals a curt termini que a la de dibuixar un camí per avançar.

Concretaré, ara, quins són els punts de discrepància amb el text presentat que ara resulta, senyor Strubell, que no és per declarar la independència. Bé, per començar, la llei no cal. Si Catalunya vol exercir el dret a l'autodeterminació només hi ha dos camins. Si es vol fer dins el marc jurídic actual, primer, cal reformar la Constitució per tal que es reconegui aquest dret a les nacions que avui formen part de l'Estat espanyol. En aquest cas, la proposició no té cap sentit. El segon camí és la ruptura amb el marc actual, i, en aquest cas, la llei que avui discutim és del tot innecessària, perquè les decisions que es poguessin adoptar en un futur se situarien més enllà de la legislació aprovada per aquest Parlament.

La proposició inclou en els seus primers articles un conjunt de principis que compartim, però que ja han estat aprovats per aquest Parlament en diverses resolucions o formen part de lleis com el mateix Estatut: que Catalunya és una nació, que el Parlament representa el poble o que el poble de Catalunya no renuncia al dret a l'autodeterminació. Però després d'aquestes reiteracions, la proposició es perd en un conjunt d'articles mal redactats, ambigus i, fins i tot, equivocats.

En primer lloc, perquè la proposició no explicita que el dret a l'autodeterminació s'ha de concretar a partir d'un referèndum. Es proposa un procés en el qual és el Parlament qui proclama la independència i deixant en un obscur segon terme el referèndum popular. Per al meu grup qualsevol avenç en l'autogovern passa indefugiblement per un debat plural, on totes les opcions puguin defensar els seus arguments i s'ha de concretar en una consulta on totes les alternatives hagin confrontat democràticament els seus avantatges i inconvenients per tal que la població decideixi amb llibertat. Després, el Parlament ha d'acatar la voluntat popular, no pas substituir-la. I, en aquest debat, l'opció federal o confederal en el marc d'un estat plurinacional no pot ser despatxada amb arguments simplistes. Si totes les opcions són legítimes, totes han de ser analitzades i debatudes.

En segon lloc, perquè es parla de negociació tan sols amb la comunitat internacional, i es dona a entendre que la independència es declara unilateralment sense cap necessitat de negociar amb Espanya. I això és fals i és un error. O és que algú es creu que es pot marxar d'Espanya sense negociar, per exemple, la qüestió dels diners de les pensions dels catalans i de les catalanes que estan en mans de l'Estat espanyol? O que les institucions europees i mundials donarien per bo un procés sense cap negociació amb Espanya? Per a nosaltres és vàlid el principi definit pel Tribunal Suprem del Canadà, que va establir que, si una majoria qualificada del poble del Quebec optés per la independència, caldria obrir un procés de negociació entre el Canadà i el Quebec.

Cal que aquest Parlament parli amb claredat a la societat catalana i expliqui que qualsevol canvi en l'*statu quo* actual, sigui el federal, el confederal o la indepen-

dència exigeix una negociació complexa i difícil amb l'Estat espanyol. El contrari es dibuixar un procés irreal que l'únic que pot provocar és frustració.

I, en tercer lloc, cal abordar amb rigor el tema dels Països Catalans. Parlar d'una assemblea de representants de la nació catalana que es constituirà d'aquí a tres mesos perquè sigui declarada la independència dels Països Catalans és una manca de consideració a totes les persones que al País Valencià, a les Illes, a la Franja, a la Catalunya Nord, a Andorra i a l'Alguer treballen, en circumstàncies sovint adverses, per estrènyer els vincles entre els diversos territoris de parla catalana, des del respecte a les diferents realitats polítiques de cada territori. Aquest article pretén solucionar la contradicció evident dels que defineixen els Països Catalans com una única nació i volen declarar la independència tan sols de Catalunya. Qui formaria part d'aquesta assemblea? Qui l'escolliria? Ens calen menys paraules buides i més iniciatives públiques i privades per apropar aquests territoris, evitant tota temptació de centralisme del principat, perquè la relació de Catalunya amb la resta dels Països Catalans és un dels temes importants en el debat sobre el nostre horitzó nacional.

Aquest Parlament ha aprovat constituir una comissió per definir l'anomenat «pacte fiscal» com a full de ruta per a aquesta legislatura. El meu grup ho troba parcial i insuficient, però respecta la voluntat de la majoria. El que caldria –i espero que li ho diguin al president Mas, perquè, de forma incomprensible, no és ara aquí– és posar fil a l'agulla. És lamentable que els primers cent dies de govern no hagin estat suficients per constituir la comissió que va aprovar crear el Parlament ja fa més d'un mes. I això no és culpa del pervers Govern anterior. No avançar o fer-ho a pas de tortuga posa en dubte la sinceritat de la proposta.

Però, dit això, volem recordar que nosaltres apostem per la suma, no per la resta; apostem per la unitat més àmplia possible, no per la divisió. Rebutgem les tàctiques caïnites que volen posar de manifest la puresa dels arguments d'una part per intentar demostrar que els altres són uns porucs o uns traïdors. Així no anem enlloc.

El 30 de setembre de 2005, 120 dels 135 diputats i diputades del Parlament varen votar l'Estatut. El juny de 2006, el 74 per cent dels votants va donar suport a l'Estatut negociat amb les Corts de Madrid. Després, aquí, hem votat diverses resolucions sobre l'autodeterminació, però ja hem sigut menys que llavors. Avui, segurament tan sols catorze diputats i diputades donaran suport a la proposició que discutim; molt pocs. Alguns potser estaran contents d'haver pogut demostrar les suposades contradiccions o temors d'altres grups; haurien de reflexionar sobre per què també cada vegada són menys els diputats i diputades de partits explícitament independentistes: fa dues legislatures, vint-i-tres; la legislatura passada, vint-i-un, i aquesta, quan més suport obté en les enquestes l'opció de la independència, hi ha tan sols catorze diputats i diputades, dividits en tres partits. Això els és igual?

Fa uns mesos, Yves Wantens, representant del Govern de Flandes a Espanya, explicava que només el 30 per

cent dels flamencs volen la independència, però que els partits independentistes sumen més del 50 per cent dels vots. Per què a Catalunya passa exactament al contrari? Sembla que els deixin indiferents les reflexions del Partit Nacional Escocès, que finalment no ha plantejat aquesta legislatura el referèndum d'autodeterminació a Escòcia, previst, per cert, en tres opcions, perquè considerava que la crisi econòmica i la necessitat d'obtenir més suports els obliga a anar més a poc a poc. O que el primer ministre escocès, Alex Salmond, hagi situat, de cara a les properes eleccions, el debat de la independència en segon terme, dient que la independència és un gran premi en l'horitzó, però que ell vol governar per a tot Escòcia.

La darrera enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió atribueix un 33,2 per cent als partidaris de l'estat autònom; el 31,9, als defensors que Catalunya disposi d'un estat dins d'una Espanya federal; un 24,3, als partidaris de la independència, i un 5,6, als que voldrien més centralisme. La celebració de les consultes sobiranistes ha confirmat que l'independentisme es mou aproximadament dins d'aquestes xifres, i ens ha mostrat també la seva desigual distribució territorial, de Vic a Gavà. Però alhora el 62 per cent dels enquestats vol més autogovern. Aquesta és la majoria que hem de consolidar i ampliar.

Avui, la qüestió essencial és com aconseguim que Catalunya pugui exercir el dret a decidir. Aquest és l'objectiu principal. El que pugui votar cadascú quan arribi el moment és secundari. Dividir-se ara, desqualificant els que veuen les coses d'una altra manera, és un error que ens pot condemnar a no assolir ni el que ens deuen de l'Estatut després de la sentència del Tribunal Constitucional, ni el pacte fiscal, ni l'autodeterminació. I és que l'autodeterminació només serà possible quan una majoria similar a la que va impulsar l'Estatut consideri que les condicions socials, econòmiques i polítiques la fan factible.

Per alguns, el crit únic de la manifestació del 10 de juliol va ser el de la independència. Per nosaltres, el missatge principal fou el de la unitat. La unitat ha d'estar per damunt de totes les legítimes opcions i per damunt també dels interessos electorals immediats. I per la unitat política i social que ens permeti avançar cap al futur, treballa i treballarà el meu grup. Nosaltres volem anar tan lluny com sigui possible, però tan junts com sigui possible, i no anirem gaire lluny si no anem junts.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, senyora presidenta. Diputades, diputats, he de fer una prèvia molt breu, perquè no me'n puc estar,

abans de començar la meua intervenció; és per a la senyora De Luna, en primer lloc.

No tingui por de la democràcia i a les urnes, senyora De Luna. Jo crec que vostè té una llosa a sobre. Vostè s'hauria d'espolsar de sobre les romanalles del passat, les romanalles d'una *carcundia* antidemocràtica i centralista, que massa sovint utilitza una constitució espanyola, molts dels quals no van votar perquè era massa oberta, com si fos un codi penal contra tots aquells demòcrates. No utilitzi tòpics legalistes, senyora De Luna, i tòpics falsos sobre una exclusió, que és impossible, de la Unió Europea. No utilitzi ni agiti fantasmes del mercat en un mercat sense fronteres, i de l'empobriment de Catalunya, quan l'empobriment és la dependència de l'Estat espanyol. No s'esqueixi els vestits, senyora De Luna. I escolti, i no tingui por, ni imposi el silenci i el no-debat.

I en el cas del senyor Rivera, molt breument. Sentint-lo avui, tinc la sensació que vostès no s'ha mogut de l'any 79. I han passat moltes coses en els darrers trenta anys. I Esquerra és aquí i a la resta de cambres perquè així ho ha volgut la ciutadania, com vostès mateixos. Aquí, a Catalunya, sí que tothom pot escollir qui vol que estigui en les cambres, a diferència d'altres llocs de l'Estat, certament.

I un cop feta aquesta prèvia, parlem en positiu –i un cop feta aquesta prèvia, parlem en positiu. Ja comencem a tenir, des del restabliment d'aquest Parlament, una bona colla de fites en la història de l'independentisme parlamentari d'aquest país, des de l'entrada del primer partit independentista al Parlament per normalitzar, per treure de posicions testimonials l'independentisme, per no haver-hi de tornar mai més, a aquestes posicions testimonials, per posar l'independentisme en el centre del debat polític i social, per ampliar-ne la base social, que és l'única manera d'assolir l'objectiu que vol l'independentisme. També fites que ha viscut aquest Parlament, com les declaracions diverses i resolucions sobre el dret a l'autodeterminació i en suport a les consultes ciutadanes. O ara fa encara no un any la proposta de resolució que es va debatre a proposta d'Esquerra, el 16 de juliol de l'any passat, de l'any 2010, en què manifestàvem la voluntat d'aquest Parlament d'iniciar un procés democràtic per a la independència de Catalunya, per mitjà de la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació; voluntat que finalment vam quantificar en vint-i-un sí sobre 135 diputats.

I avui tenim una nova fita històrica pel debat. I això ens satisfà. I, per tant, no li voldríem pas treure transcendència, com han volgut fer altres grups. I per això precisament discrepem de la presentació d'esmenes a la totalitat i d'actituds passives de no prendre part, però deixar que prosperin les esmenes a la totalitat. Perquè en aquest Parlament es debaten les iniciatives parlamentàries, s'escolten persones compareixents, s'esmenen i finalment es voten, si no hi ha una majoria que s'hi oposi.

I és per això que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana votarem en contra de les esmenes a la totalitat que s'han presentat.

Perquè Esquerra volem que es pugui fer aquest procés sense tallar el debat. Perquè Esquerra volem que aquest projecte de llei que fixa el seguit de procediments, en diverses fases, fins a la proclamació de la independència, es faci; que es faci perquè en la tramitació, a més a més del debat, puguem aportar també les nostres esmenes en conseqüència amb el full de ruta que ha fixat Esquerra Republicana, amb el full de ruta que hem traçat i la nostra praxi política; esmenes al preàmbul i a l'articulat, que incorporin, en aquest procés que dibuixa la proposició de llei, l'impuls des del Parlament d'un plebiscit per l'autodeterminació de Catalunya. Perquè, des del nostre concepte republicà de nació, el país es construeix des de la ciutadania, per obtenir la legitimitat de ser i de fer dia a dia. Per tant, no concebem cap pas crucial per al país, i encara menys, doncs, el procés d'independència, sense urnes que hi donin suport, sense la participació directa, no representativa, de la ciutadania en la decisió.

Aquest diumenge passat, 10 d'abril, va culminar a Barcelona i a altres municipis de Catalunya un procés de consultes ciutadanes sobre la independència, organitzades seriosament, amb poquíssims recursos i, en la majoria dels casos, al marge de les institucions, pel qual prop de 900.000 persones han decidit exercir el seu dret a expressar lliurement i voluntàriament a les urnes la necessitat d'un canvi d'estatus polític del país de què formen part. Els menysteniments, les displicències, les traves que s'han trobat pel camí, i que encara avui sentíem del president del Govern de l'Estat i en aquest mateix plenari, ratifiquen quant de camí s'ha fet des d'aquella marginalitat quantitativa de fa més de vint-i-cinc anys de l'independentisme; una marginalitat envoltada de silencis, d'ignorància, d'invisibilitat per part de gairebé tothom.

Diumenge, en l'anàlisi posterior a la votació que es va fer a Barcelona, el president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, grup que avui previsiblement s'abstindrà en la votació, va dir que els partits polítics anem dos passos endarrere de la societat; ben al contrari del que el senyor Mas afirmava fa uns mesos, que la societat catalana és la que no està madura per a un referèndum. I considerem que és una justificació molt feble; que totes les justificacions, a més a més de contradictòries, són febles, perquè les transformacions socials, els avenços socials, es donen de la conjunció d'empènyer des de l'avantguarda dels partits polítics per propiciar canvis històrics i els debats polítics en el si de la societat, des de l'activitat, com hem fet els independentistes en els últims trenta anys, no des de la passivitat, del *laissez faire, laissez passer*. I els canvis, per tant, no es produeixen sols ni s'han de fiar a la societat. I deia que és una conjunció, doncs, que es retroalimenta.

Però a mi em sabia greu que acabéssim aquest debat, avui, sense fruits o almenys llavors plantades per al futur del país: el debat ja l'hem tingut, la proposició de llei no tira endavant i tots tan «panxos». No ho vull, això, per a aquest procés.

L'intervinent en nom de Convergència i Unió en aquell debat que ara els deia del 16 de juliol del 2010, l'honorable conseller Pelegrí, ens va dir que els fulls de ruta els marquen els ciutadans i no les tàctiques d'al-

gues forces polítiques, que estan més per defensar els interessos de partit que no pas els de país. I es referia a la proximitat de les eleccions al Parlament, entenc. Doncs, bé, ja tenen prop de 900.000 ciutadans que han dit què volen. Doncs, bé, Convergència i Unió va anar a les darreres eleccions amb un compromís per assolir el concert econòmic aquesta legislatura. I és que, com hem insistit de nou avui a les preguntes al president, l'asfíxia financera de Catalunya farà inviable el manteniment de l'estat del benestar i de la competitivitat de l'economia catalana si no s'assoleix el concert econòmic, que, li diguin com li vulguin dir, és recaptar, gestionar i liquidar tots –tots– els impostos.

Per tant, sí que hi ha una majoria ampla d'aquest Parlament que estem pel concert econòmic. I no es tracta, com deia el senyor Mas –que lamento que no sigui aquí– aquest matí, de «diguin-ne el nom que vulguin, si no els agrada “pacte fiscal”». No es tracta d'una qüestió nominal, sinó que és una qüestió de contingut, sobre si tindrem o no tindrem concert, com el tindrem, i, si no el tenim, què farem.

I el debat no és de posar-se la bena abans de la ferida, sobre que ara no toca parlar què farem si no ens donen el concert. Doncs, no, senyors; l'obligació dels responsables polítics és mirar més enllà dels moments difícils i fixar horitzons, digues-li en qüestions sanitàries, digues-li en qüestions educatives, digues-li en qüestions del dret a decidir sense límits o digues-li en el cas del concert econòmic.

Per tant, siguem capaços d'oferir a la ciutadania que ara ens escolta, a principis d'aquesta legislatura, no a finals i a les portes d'unes eleccions, amb una ampla majoria d'aquest Parlament, un projecte clar, amb fites i calendaris –important, el calendari, perquè aquests quatre anys són decisius i no ho podem deixar per a més endavant–, amb compromisos de suma de voluntats dispers en els temps i en els camins, però de suma de voluntats –li'n podríem dir màxim comú denominador fins al moment–, però que tenen en comú no posar límits al dret a decidir. I sumem. I sumar vol dir superar les diferències que resten. Això vol dir sumar. Per tant, sortim del «teva, meva» i anem de cara a baraca al «nosaltres».

I treballem amb els interessos del país en el frontispici de la nostra acció. Durant aquest 2011, consensuem aquí un model de finançament que ens permeti recaptar tots els impostos, gestionar-los, liquidar-los, tal com vam aprovar en una moció en aquest Ple. I posem-ho, després, a decisió de la ciutadania, el 2012, amb el suport de tots els agents socials i econòmics, perquè es ratifiqui el suport per anar-lo a negociar a Madrid, amb un límit: any 2013. I tal com li va proposar el senyor Mas al senyor Puigercós al novembre de l'any passat, si el concert no fos possible, si el seu compromís màxim per a aquesta legislatura, com ha tornat a reiterar aquest matí, no es pogués complir, doncs, que compleixi i precipiti la seva transició nacional cap al dret a decidir sense límits i convoqui un referèndum per l'autodeterminació abans d'acabar aquesta legislatura. Ho saben, que no hi ha cap altre camí, perquè ens han anat tallant els altres camins em-

presos; el darrer, el de més autogovern, en el marc de la Constitució espanyola. *Kaputt. C'est fini.*

I, si el camí de la suficiència financera ens el tanquen també, vostès saben que no en queda cap altre, i vostès saben que el procés cap a la independència no té retorn, sigui per raons materials, sigui per raons econòmiques o sigui per raons com la meva, per la voluntat de ser.

I el procés no serà fàcil ni simple, al contrari. I què? Tenim aquesta responsabilitat a les nostres espatlles. Nou-cents mil persones han votat a les consultes, entre les quals diverses persones que avui són aquí, i ara ens interpel·len i diuen: «I després de les consultes què?» Doncs, consultes vinculants i oficials aquesta legislatura. La primera, sobre el model de concert econòmic acordat al Parlament; la segona, sobre l'autodeterminació de Catalunya. Que sigui la ciutadania que parli en resposta a una pregunta concreta que els fem, més enllà de les eleccions cada quatre anys per triar governs. Ells diran si ara toca o no toca, no els posem els límits nosaltres. Esperonem el debat i tirem endavant, perquè la ciutadania de Catalunya, senyors i senyores, no és menor d'edat.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta del Parlament. Bé, avui és un dia important, avui estem fent un acte de dignitat nacional i, si prosperés aquesta proposició de llei, doncs, veritablement, aquest Parlament faria el primer pas per superar aquesta crisi política, aquesta crisi moral, aquesta crisi econòmica i aquesta crisi cultural que pateix el poble de Catalunya. Faríem el primer pas per acabar amb l'espòli fiscal i, per tant, doncs, per acabar això que tant ens preocupa a tots, de la crisi econòmica.

Mireu, parlant d'enquestes, parlant de majories, s'entén que la majoria social independentista ja cada cop està més consolidada dins la nostra societat. L'enquesta que ha fet ara el Baròmetre de la comunicació i la cultura dona un 34 per cent de votants a favor de la independència, dona un 30 per cent en contra i un 23 per cent d'indecisos. En democràcia, les divisions es superen parlant, debatent, fent propostes intel·ligents, treballant per arribar a acords

I, doncs, il·lustres diputats i diputades de Convergència i Unió, amb el seu anunciat abstencionisme el que estan fent, en aquest cas, és amagar el cap sota l'ala. Penseu que amb l'anunciada abstenció a aquesta proposició de llei entenem que, doncs, esteu negant el dret de molts independentistes com vosaltres a convèncer els qui estan indecisos, esteu negant aquest dret, i estic segur que sabeu que teniu molts votants independentistes que no entendran el vostre posicio-

nement, un posicionament contrari que prosperi una llei per a la declaració d'independència de Catalunya.

Els qui són partidaris de..., en fi, d'estar units a Espanya ja tenen qui els defensi, ho hem vist aquí en aquest hemicicle amb les intervencions: tenen el PSC, el PP, Ciutadans; tenen també el Ministeri de Defensa espanyol, i tenen el Govern espanyol. No heu de fer el joc a l'espanyolisme més ranci, com s'ha vist en aquest hemicicle amb les intervencions, especialment, jo diria, del Partit Popular, no?

Entesos que la funció dels polítics, doncs, no ha de ser de policia, ha de ser de crear els escenaris adients perquè els individus de la nostra societat, els nostres conciutadans, puguin perseguir els seus anhels de llibertat, puguin perseguir els seus ideals i puguin també perseguir els seus objectius per sortir de la crisi, per tenir instruments per sortir de la crisi. I la independència és la via més clara per sortir d'aquesta crisi, és la via per acabar, com he dit abans, amb l'espoli fiscal.

Lamentablement, no és aquí el president Mas, però, certament, el fet de..., en fi, d'actuar al carrer votant la independència i aquí, doncs, a l'hemicicle, promovent l'abstenció a una proposició de llei de declaració d'independència no ajuda a l'enfortiment d'aquest país, a l'enfortiment democràtic, no ajuda, en cap cas, al lideratge que necessitem per portar el país cap a la prosperitat, eh?, cap a un major benestar dels nostres ciutadans i ciutadanes.

En qualsevol cas, penso que sigui quin sigui el resultat de la votació d'avui –jo, per descomptat, doncs, votaré en contra de les esmenes a la totalitat i, per tant, votaré a favor, espero, de la Proposició de llei de declaració d'independència de Catalunya–, en qualsevol cas, sigui quin sigui el resultat, el procés per la independència de Catalunya és irreversible, ha començat, i als que pregunten que «i demà què?», la resposta a «demà què?» és que avui és demà.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, diputades, diputats, avui parlem i tractem sobre una causa molt noble: la independència de Catalunya. Justament perquè la causa és molt noble, el debat no pot ser ni frívol, ni tampoc irreflexiu, ni tampoc pot ser abordat des de l'afany de notorietat mediàtica. A una causa noble com aquesta li correspon, al nostre parer, un debat obert, sincer, serè i, sobretot, seriós; un debat que no ha de molestar, ni ha d'espantar, ni ha de ser ridiculitzat per ningú.

Per això en primer lloc volem expressar la contrarietat que, al nostre parer, suposa l'actitud d'aquells que, si depengués d'ells, aquest debat no s'hauria produït en seu parlamentària, tot i estar plantejat en temps i for-

ma, començant pel Partit Socialista, començant per la senyora Tura, que ha dit que l'important era debatre; per vostès, aquest debat, avui i aquí, no s'hauria celebrat.

I la pregunta és clara: per què espanta aquest debat? Un poble madur no ha de poder parlar de tot? L'opinió no és l'essència de la democràcia? Nosaltres creiem que sí, i més si fa referència –s'hi estarà d'acord o no s'hi estarà gens d'acord– a aspectes referits al seu futur col·lectiu, al futur de la nació catalana. El Parlament ha de poder opinar sobre tot allò que són les il·lusions, ambicions, preocupacions dels seus ciutadans; de més o de menys, però dels seus ciutadans.

Per tant, i com a consideració prèvia a aquest debat, el referit a la independència de Catalunya, a nosaltres ni ens espanta, ni arribat el moment, com avui, l'esquivem, per una qüestió de radicalitat democràtica.

Entrant en el fons de la qüestió que se'ns planteja, primer de tot hem de tenir present una premissa de caràcter general, al marge o a més a més dels posicionaments de cada grup parlamentari, una premissa que crec oportuna per no despistar el debat cap a altres derivades –que ja n'hem vist– de política del dia a dia, més que de política d'alçada de mires. Que hi hagi molta gent, inclús molts diputats i diputades d'aquesta cambra, que estiguin o que estiguem d'acord amb el què no necessàriament vol dir que s'estigui d'acord amb el com i amb el quan. I això, que és d'una lògica aclaparadora, qui no ho vulgui entendre o acceptar-ho és perquè no copsa el sentiment i la realitat del país.

En segon lloc, de la mateixa manera que els proposants diuen que ho fan perquè aquest va ser el seu compromís amb els seus electors, suposo que ells mateixos respectaran, aplaudiran i entendran perfectament que nosaltres siguem lleials i coherents amb el nostre compromís amb els ciutadans de Catalunya.

Pel que fa al futur nacional de Catalunya, nosaltres, Convergència i Unió, a les eleccions de fa cinc mesos, vam parlar molt clar al poble de Catalunya, i el poble de Catalunya també va parlar molt clar a les urnes. El nostre compromís abans i durant la campanya, i explícitament pel mateix president de la Generalitat en el debat d'investidura, és que aquesta ha de ser la legislatura de l'inici de la nova transició catalana cap al dret a decidir i una Catalunya sense límits pel que fa a les seves ambicions i aspiracions nacionals. Un compromís i una nova estratègia del catalanisme majoritari plenament coherents amb el clam del poble de Catalunya el passat 10 de juliol amb el «Som una nació, nosaltres decidim». Un camí molt diferent, de fet, un camí nou i sense retorn, respecte del que s'havia seguit històricament per part del catalanisme fins abans de la darrera sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut.

Des dels seus orígens, el programa del catalanisme havia combinat sense complexos el nacionalisme català amb el regeneracionisme espanyol. De fet, no eren o no es veien com a incompatibles. Al contrari, com més fort era el catalanisme, més clar era també que no podia deixar de banda l'objectiu de modernitzar Espanya i transformar-la, pensant que així ens hi deixarien ser realment com nosaltres hi volem ser.

Però la darrera sentència del Tribunal Constitucional respecte a l'Estatut, amb la complicitat per acció o per omissió de les principals forces polítiques espanyoles, suposa, sens dubte, un abans i un després. Definitivament, deixen clar des d'allà que no podem ser-hi com nosaltres hi volem ser.

I davant d'això hi ha aquells que tenen una actitud contemplativa, altres que ho celebren, altres que s'hi resignen i altres, com nosaltres, que plantejem un canvi, un canvi històric de paradigma de les relacions Catalunya-Espanya. I aquest canvi històric de paradigma es concreta amb la nova transició catalana cap al dret a decidir, el «Som una nació, nosaltres decidim» com a fil roig. I com a nou camí que és, com a tot nou camí, pot plantejar dubtes i incerteses, i no podem ni badar, ni caure en errors que ja s'han pogut cometre algunes vegades en la història del catalanisme, que volent fer un pas endavant n'hem acabat fent cinc enrere.

Nosaltres plantejem iniciar aquesta transició catalana cap al dret a decidir començant els primers passos, com tota transició, per tot allò que representa grans i amplíssims consensos en la societat catalana. I un clar exemple d'això, que reuneix grans consensos claríssimament, és el nou pacte fiscal per la via del concert econòmic. Un camí que, per cert, ja s'ha començat a fer i que, per cert, ha comptat amb la majoria favorable –molt favorable– d'aquesta cambra, entre ells el vot favorable dels mateixos que avui ens proposen això. I el que ha estat un reflex en aquest cambra també ho ha estat i és latent a nivell dels moviments cívics i socials arreu del país, que traspuen aquest desig d'encaminar-se cap al dret a decidir.

Les consultes sobiranistes han demostrat dues coses molt clares que no estan renyides l'una amb l'altra i que tenen a veure amb el que avui discutim, però sobretot tenen a veure amb el que cal fer. La primera, que a Catalunya hi ha moltes més persones que ambicionen i defensen la independència de Catalunya com a objectiu nacional, moltes més que les que algú podia pensar abans de les consultes. I la segona, perquè no ens enganyem, és que encara en falten moltes i moltes que ho defensin i ho comparteixin per ser una onada imparabile.

I aquesta onada i tot aquest moviment organitzat i participant a les consultes, òbviament que els hem de tenir presents, i qui els vulgui menystenir o ridiculitzar és que s'està enganyant gratuïtament, i els representants polítics no en podem quedar al marge. A partir d'aquí n'hem de prendre bona nota i saber-ho interpretar, però sobretot no generar més frustracions.

I això ens obliga, al nostre parer, primer de tot, a enfortir-nos internament, a enfortir la nació. Des de la feblesa interna, la divisió, la cerca de la notorietat per damunt de l'estratègia, no avançarem, sinó que recularem. Per nosaltres, per Convergència i Unió, per enfortir la nació cal que el catalanisme sigui fort i sòlid, i el catalanisme serà més fort i avançarà més amb guanys notoris per al país, també en el camp de les ambicions i aspiracions nacionals, quan puguin aglutinar i ser capaços d'ocupar la centralitat de l'espai i de la vida política del país, quan una amplíssima majoria

s'hi senti vinculada i, com a conseqüència, s'hi senti compromesa. No serà a base de portar-ho a l'extrem, o de veure qui la diu més grossa, o veure qui és més que qui, o de posar la notorietat per damunt de l'estratègia, que s'avançarà. Perquè això, al final, sols acaba generant divisions –què els haig d'explicar?–, desorientació, desànim i la desvinculació entre tots aquells que podrien compartir un mateix objectiu.

En l'assoliment dels objectius ambiciosos per a la sobirania del nostre país cal ser tenaç, perseverant, pacient, pensar-hi molt, treballar-hi cada dia i no parlar-ne tant. Aquest no és un combat fet per a impacients i aventurers, ni ha de ser una cursa de veure qui ho diu més alt i més fort, i la frase més brillant i la frase més contundent, al contrari.

I per sintetitzar la nostra posició, per nosaltres, per Convergència i Unió, i als ulls de molta i molta gent, tenen molta més potència i generen molta més credibilitat i esperança l'aposta i el ferm compromís, per primer cop, per part d'un president de la Generalitat d'iniciar una nova transició catalana cap al dret a decidir, té molta més potència això dit per part de qui ha de gestionar i liderar el present i el futur polític de Catalunya, té molts més potència això que no pas el crit permanent d'independència per part d'aquells que únicament han de gestionar i gestionen la seva notorietat política i mediàtica al Parlament. Ho repeteixo, té molta més potència i credibilitat el compromís d'iniciar la transició catalana cap al dret a decidir dit per aquell que ha de presidir, governar i liderar aquest país que no pas el repetit crit d'independència per part d'aquells que sols estan preocupats per gestionar la seva notorietat.

Per tot això, i perquè insisteixo que la nostra aposta per a aquesta legislatura és la nova transició catalana pel dret a decidir, començant pel pacte fiscal, i per ser lleials als nostres compromisos amb el poble de Catalunya, no donarem ni suport a les esmenes a la totalitat com estan plantejades, ni votarem a favor de tramitar la proposició que aquí se'ns presenta.

I els tornem a demanar –els tornem a demanar– que la retirin, que per dignitat de la causa, perquè un tema així no pot ser tractat frívolament, no sigui derrotat en la principal institució de la sobirania nacional d'aquest país. Nosaltres els tornem a demanar: interpretin les urnes, i els demanem que retirin aquesta proposta. (*Remor de veus.*)

I vull acabar, si em permeten..., vull acabar també jo amb una cita. A diferència de la resta, que tothom ha anat citant dels altres, potser perquè a casa no tenen referents –perquè uns han citat el Lluís Companys, els altres han citat a Carrasco i Formiguera, un altres han citat a Pla–, a nosaltres, si em permeten, no ens fa falta anar ni enrere ni a fora de casa. (*Remor de veus. Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) Si em permeten, presidenta, per acabar i sintetitzar, acabaré amb unes paraules del president de la Generalitat, del president Mas (*persisteix la remor de veus*), acabaré amb unes paraules del president Mas, ni més ni menys que el dia de la seva presa de possessió. El president Mas va dir: «Crec que si coneixem una mica la història de Catalunya ens adonarem que

la construcció nacional del nostre país no és una feina per a impacients. És una feina que requereix, fins i tot, la plenitud nacional de Catalunya, a la qual molts aspirem, jo mateix també», deia, «requereix l'esforç constant, la dedicació permanent, l'entusiasme, la il·lusió, salvar obstacles, no donar mai absolutament per perdut. La història així ens ho ensenya.» Nosaltres, des Convergència i Unió, és això i és així com ho volem fer.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa. María de Llanos de Luna Tobarra demana per parlar.) Senyora Llanos de Luna? Per quin motiu?

María de Llanos de Luna Tobarra

Gracias, presidenta, por alusiones a la señora Simó.

La presidenta

Trenta segons.

María de Llanos de Luna Tobarra

Sí, no, es un momento. Quería decir a la señora Simó que no solo no le tenemos miedo a la democracia, sino todo lo contrario. Por eso defendemos la Constitución, que es la norma democrática que tuvo el apoyo de 3 millones de catalanes, con un 90,46 por ciento de apoyo, y que ha sido la norma que nos ha dado treinta y seis años..., perdón, treinta y tres –ya me estaba poniendo yo más adelante–, treinta y tres, precisamente de convivencia y de estabilidad. Y tuvo el apoyo, insisto, mayoritario del pueblo catalán.

Muchas gracias.

(Anna Simó i Castelló demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Simó, per al·lusions, suposo. Trenta segons.

Anna Simó i Castelló

Suposa bé, presidenta. En tot cas, dir-li que han passat molts anys des de aleshores i molta de la gent que està en aquest Parlament ni tan sols vam tenir oportunitat de votar la Constitució, perquè no hi érem. Les coses canvien, i les lleis també poden canviar si hi ha una majoria d'un poble que així ho vol.

Moltes gràcies.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera. El mateix motiu, suposo? *(Pausa.)* Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

No, simplement, que se'ns ha dit que ens havíem quedat a l'any 79 –de fet, al·lusions directes. No és que alguns ens hi quedéssim: és que hi vam néixer, perquè vam néixer en democràcia i amb la Constitució. I això que diu vostè de la Constitució, miri, als Estats Units també va haver-hi una constitució i no la van votar, i per això no la vulneren. Quan volen modificar-la la modifiquen, però no la trepitgen.

La presidenta

Passem a la votació. Farem la votació conjunta de les tres esmenes a la totalitat presentades.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)* Senyor Turull? *(Pausa.)*

Han estat aprovades per 49 vots a favor, 14 en contra i 72 abstencions.

Per tant, la proposició de llei no continua la seva tramitació.

Interpel·lació

al Govern sobre el futur de l'aeroport de Lleida-Alguaire (tram. 300-00039/09)

Continuarem ara amb els següents punts de l'ordre del dia, que són les interpel·lacions. Per al bon govern de les senyores diputades i els senyors diputats, demà iniciarem la sessió a les deu del dematí, i aquesta tarda substanciarrem quatre interpel·lacions a partir d'aquest moment.

Comencem amb la primera, que és la interpel·lació al Govern sobre el futur de l'aeroport de Lleida-Alguaire. *(Remor de veus. Pausa.)* Aquesta interpel·lació ha estat formulada pel Grup Parlamentari Socialista, i per exposar-la té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena, que li prego que esperi uns segons fins que l'hemicicle quedi una mica més tranquil. *(Pausa.)* Ja pot començar.

Joaquim Llena i Cortina

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, des de fa uns quants mesos, l'aeroport de Lleida-Alguaire, malauradament, és massa cops notícia. Ja ho va ser durant la campanya electoral de les darreres eleccions autonòmiques, quant alguns, avui destacats membres del Govern, d'aquest Govern, van qualificar aquesta infraestructura com una obra innecessària, la van posar com un exemple de despesa capriciosa, de manca de planificació i d'inversió no rendible.

Podfem interpretar que aquestes sortides de pista s'emmarcaven en un context de campanya electoral, però el cert és que les males notícies han continuat, i ara acompanyades de fets –fets com la marxa de la companyia Vueling, la negativa de Ryanair de continuar operant a l'aeroport d'Alguaire, aturar el projecte d'ampliació de la terminal–, i, la veritat, no hem vist que des de la seva conselleria es reaccioni de manera adequada o, com a mínim, no hem vist cap resultat.